

การพัฒนาทักษะการเรียนรู้วิชาภาษาไทยโดยใช้ชุดกิจกรรมการแนะแนว
ตามหลักพหุสัจจะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนวัดมะทาย จังหวัดจันทบุรี

DEVELOPMENT OF THAI LANGUAGE LEARNING SKILLS USING THE
GUIDANCE PACKAGE BASED ON BAHUSACCA PRINCIPLES OF GRADE 2
STUDENTS AT WAT MATAIY SCHOOL, CHANTHABURI PROVINCE

พระมหาผ่านภ อภินนโท (สมคำ)¹, ชาตชาย พิทักษ์ธนาคม และลำพอง กลมกุล

Phramaha Phanphop Abhinando (Somkam), Chatchai Phitaktanakhom and Lampong Klomkul
มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

Mahachulalongkornrajavidyalaya University

E-mail : phanphop_so@hotmail.com¹

Received 22 June 2021; Revised 8 March 2022; Accepted 8 March 2022.

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อสร้างและตรวจสอบประสิทธิภาพชุดกิจกรรมการแนะแนวตามหลักพหุสัจจะ 2) เพื่อเปรียบเทียบทักษะการเรียนรู้วิชาภาษาไทยก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมการแนะแนวตามหลักพหุสัจจะ และ 3) เพื่อวิเคราะห์ความคงทนในการเรียนรู้วิชาภาษาไทยหลังการใช้ชุดกิจกรรมการแนะแนวตามหลักพหุสัจจะ เป็นการศึกษาวิจัยแบบผสมวิธี ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ได้แก่ ครูโรงเรียนวัดมะทาย จังหวัดจันทบุรี ที่สอนในระดับประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 6 ท่าน กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 24 คน ได้จากการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 1) แบบสัมภาษณ์ครู เรื่องทักษะการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียน 2) แบบทดสอบ เรื่องการพัฒนาทักษะการเรียนรู้วิชาภาษาไทยโดยใช้ชุดกิจกรรมการแนะแนวตามหลักพหุสัจจะ และ 3) ชุดกิจกรรมการแนะแนวตามหลักพหุสัจจะ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ การหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบสมมติฐานโดยการทดสอบค่าที ผลการวิจัย พบว่า 1) ชุดกิจกรรมการแนะแนวตามหลักพหุสัจจะ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ มีลักษณะโครงสร้างของชุดกิจกรรมสอดคล้องกับวัตถุประสงค์และนิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย ผ่านการตรวจสอบความเหมาะสมจากอาจารย์ที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญทางด้านเครื่องมือวิจัย โดยมีค่าความเชื่อมั่นที่ 0.86 และผ่านการรับรองจริยธรรมการวิจัย ในประเด็นต่างๆอย่างครบถ้วน 2) ก่อนการใช้ชุดกิจกรรมการแนะแนวตามหลักพหุสัจจะ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดมะทาย จังหวัดจันทบุรีภาพรวมมีทักษะการเรียนรู้วิชาภาษาไทยอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.44$, S.D. = 0.40) หลังการใช้ชุดกิจกรรมการแนะแนวตามหลักพหุสัจจะ ภาพรวมนักเรียนมีทักษะการเรียนรู้วิชาภาษาไทยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.87$, S.D. = 0.30) เมื่อเปรียบเทียบระดับทักษะการเรียนรู้วิชาภาษาไทย พบว่าโดยภาพรวมนักเรียนมีระดับทักษะการเรียนรู้วิชาภาษาไทยสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และ 3) การวิเคราะห์ความคงทนในการเรียนรู้เมื่อระยะเวลาผ่านไป 1 สัปดาห์ ภาพรวมนักเรียนมีทักษะการเรียนรู้วิชาภาษาไทยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.88$, S.D. = 0.24) เมื่อเปรียบเทียบกับหลังการใช้ชุดกิจกรรมการแนะแนว ($\bar{X} = 3.87$, S.D.

= 0.30) พบว่า ภาพรวมผลการวิเคราะห์ความคงทนในการเรียนรู้ของนักเรียน มีระดับทักษะการเรียนรู้วิชาภาษาไทย ไม่มีความแตกต่างกัน

คำสำคัญ: พาหุสัจจะ, การเรียนรู้, ความคงทนในการเรียนรู้, ชุดกิจกรรมแนะแนว

Abstract

This research aims 1) to create and monitor the effectiveness of a series of guidance activities based on the Bahusacca principles, 2) to compare Thai language learning skills before and after using a series of guidance activities based on the Bahusacca principles and 3) to analyze the sustainability of Thai language learning skills after using a series of guidance activities based on the Bahusacca principles. This research follows a Mixed methods approach. The key contributors include 6 teachers at Wat Mathay School, Chanthaburi Province who teach in grade 2. The target group used in the research is 24 persons of 2nd grade students from purposive sampling in the academic year 2020. The tools used in the research include 1) Teacher interviews. 2) Quizzes on improving Thai language learning skills using a series of guidance activities based on the Bahusacca principles and 3) A series of guidance activities based on the Bahusacca principles of the Thai language. Statistics used to analyze data include percentage determination, average, standard deviation, and hypothesis testing. The research results were as follows: 1) the series of guidance activities adopted by the researchers is characterized by the structure of the activity set that corresponds to the objectives and definition of the terms used in the research. This series of guidance activities is based on the Bahusacca principles of guidance. It has been fully examined by the thesis advisors, research instrument specialists, and has passed the ethics of research on a complete range of issues. 2) Before using a series of guided activities in accordance with the principles of the truth. Overall, there are moderate learning skills in Thai language ($\bar{X} = 3.44$, S.D. = 0.40). After using a series of guided activities based on the Bahusacca principles of the truth. Overall, students have a high level of Learning Skills in Thai language ($\bar{X} = 3.87$, S.D. = 0.30). Comparing Thai language learning skills levels overall, students had higher levels of learning skills in Thai language. Statistically significant at 0.05 % and 3) The results of the analysis of learning permanence over the course of 1 week of 2nd grade students at Wat Mathay School, Chanthaburi Province, with a high level of Thai language learning skills ($\bar{X} = 3.88$, S.D. = 0.24), compared to after using a series of guidance activities based on the Bahusacca principles of guidance ($\bar{X} = 3.87$, S.D. = 0.30). Overall, the results of the student's learning sustainability analysis were found to have an adequate level of learning skills in Thai language.

Keywords: Bahusacca, Learning, Learning Persistence, Guidance Package

บทนำ

การจัดการศึกษาของประเทศไทยในปัจจุบันนั้น มีความมุ่งหมายและหลักการที่ให้ไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ คุณธรรม จริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิตให้สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข ด้วยความเชื่อมั่นว่าการศึกษาคือหัวใจของการพัฒนาชาติ ดังนั้นแล้วการจัดกระบวนการศึกษาเพื่อให้สอดคล้องกับความมุ่งหมายและหลักการดังกล่าวจึงมีความสำคัญต่อการพัฒนาประเทศและการพัฒนาผู้เรียนเป็นอย่างมาก การจัดกระบวนการศึกษานั้นจึงมีความสลับซับซ้อน ต้องเกี่ยวข้องโดยตรงระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน เพื่อมุ่งให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ สามารถดำรงชีวิตประจำวัน ประกอบอาชีพ ตลอดจนสามารถที่จะปรับตัวให้เข้ากับสังคมและสิ่งแวดล้อมได้อย่างมีความสุข อันจะเป็นกำลังสำคัญสำหรับการพัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้าต่อไปในอนาคต

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ได้กำหนดไว้ว่า การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ โดยถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพนั้น เป็นการเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรม การเรียนรู้จากการที่ผู้เรียนเคยเป็นผู้รับความรู้มาเป็นผู้แสวงหาความรู้ และพัฒนาตนเอง ในขณะที่ครูจะต้องเปลี่ยนบทบาทจากผู้สอนหรือผู้ให้ความรู้ มาเป็นผู้เอื้ออำนวยความสะดวกให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง ผู้เรียนจะได้รับการส่งเสริมให้พัฒนาอย่างเต็มศักยภาพของความเป็นมนุษย์ ทั้งจิตใจ ร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ และสังคม ได้รับการพัฒนาแบบองค์รวม ได้รับการฝึกให้มีศักยภาพในการสร้างรูปแบบการคิด ผู้เรียนเป็นผู้กระทำกิจกรรมการเรียนรู้ได้อย่างถูกต้องแม่นยำด้วยความรู้สึที่ดี อันเป็นการสร้างบุคลิกภาพที่ดีงาม ได้เรียนรู้วิธีการจากการปฏิบัติของตนเอง มีการคิดอย่างมีระบบและมีวิจารณ์ญาณ สามารถอยู่ร่วมกับคนอื่นอย่างมีความสุข เรียนรู้ตลอดชีวิต เรียกได้ว่าเป็นบุคคลแห่งการเรียนรู้ นับได้ว่าเป็นการพัฒนาลักษณะนิสัยที่ดีของผู้เรียน (Positive Life Habits) โดยมีผู้สอนเป็นเพียงผู้เอื้ออำนวยความสะดวก และวิธีนี้ก็ยังคงเป็นการศึกษาที่ผสมผสานไปกับการให้การแนะแนวทั้ง 3 ด้าน ประกอบด้วย ด้านการศึกษา ด้านการประกอบอาชีพ และด้านส่วนตัวและสังคม เพื่อให้ผู้เรียนเป็นบุคคลที่มีคุณสมบัติเป็นที่พึงประสงค์ของประเทศชาติ

กระบวนการจัดการศึกษาและการแนะแนวจึงนับว่ามีความสำคัญในสถานการณ์ปัจจุบัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในส่วนของการแนะแนวได้เข้ามามีบทบาทในการศึกษามากขึ้น เนื่องจากการแนะแนวมีจุดมุ่งหมายและหลักการที่สอดคล้องหรือเหมือนกันกับจุดมุ่งหมายของการศึกษา คือ การช่วยให้ผู้เรียนเป็นผู้ที่คิดเป็น ทำเป็นและแก้ไขปัญหาเป็น โดยเน้นให้ผู้เรียนได้รับการส่งเสริมพัฒนาในทุก ๆ ด้าน มุ่งสนองความต้องการและความสนใจของผู้เรียน การที่วิชาการแนะแนวหรือจิตวิทยาการแนะแนว เข้ามามีบทบาทในการศึกษามากขึ้น เพราะเยาวชนเป็นผู้ที่มีความสำคัญต่อประเทศชาติ และจะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ในอนาคต ซึ่งต้องรับผิดชอบประเทศชาติต่อไป จึงสมควรได้รับการส่งเสริมพัฒนาทุก ๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็นทางด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ สังคมและจิตใจ เพื่อช่วยให้เยาวชนเหล่านั้นสามารถปรับตัวอยู่ในสังคมที่มีความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีอยู่ตลอดเวลาได้อย่างมีความสุข และเป็นบุคคลที่มีคุณสมบัติเป็นที่พึงประสงค์ของประเทศชาติ โดยในปัจจุบันได้มีการนำหลักธรรมทางพระพุทธศาสนามาปรับประยุกต์ใช้ร่วมกับกิจกรรมการแนะแนวในชั้นเรียน หรือที่เรียกว่าการแนะแนวเชิงพุทธ มีการนำมาใช้มากขึ้น เพราะว่าหลักธรรมทางพระพุทธศาสนามีความละเอียด ลึกซึ้ง สอดคล้องกับหลักทางวิทยาศาสตร์ สามารถป้องกันและแก้ไขปัญหาของผู้เรียนได้ตรงตามเหตุและปัจจัยที่เกิดขึ้นได้เป็นอย่างดี

จากการศึกษารวบรวมปัญหาของนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษา พบว่านักเรียนมีปัญหาด้านการเรียนการสอนมากเป็นอันดับต้น ได้แก่ ปัญหาผลการเรียนอ่อน การไม่ตั้งใจเรียน การใช้หลักภาษาในการสื่อสาร และการหนีเรียน เป็นต้น ซึ่งปัญหาเหล่านี้ก็สอดคล้องกับข้อมูลของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษา

ขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) พบว่า การใช้ภาษาไทยของเด็กนักเรียนอยู่ในขั้นน่าเป็นห่วง และการแก้ไขปัญหาเด็กเรียนอ่อนวิชาภาษาไทย ที่หลายหน่วยงานกำลังพยายามดำเนินการอยู่ก็ยังไม่ตรงจุด มีการแก้ไขปัญหาแบบจับแพะชนแกะ โดยไม่คิดถึงธรรมชาติของเด็กว่าต้องการเรียนรู้แบบไหน วิธีการอย่างไร ทั้งที่จริงๆ แล้วควรเริ่มฝึกให้เด็กอยากเรียนรู้และใฝ่รู้ โดยไม่มีการบังคับ ซึ่งอาจทำได้ด้วยการให้เด็กอ่านหนังสือนอกเวลา หรือหนังสือเสริมบทเรียน เช่น นิทาน เรื่องสั้น บทความ ที่เหมาะสมกับวัยของเด็ก โดยมีครูผู้สอนคอยให้คำชี้แนะ ทั้งนี้ในการพัฒนาคุณลักษณะของผู้เรียนให้เป็นไปตามเป้าหมายได้นั้น ประเด็นสำคัญในเบื้องต้นที่ต้องให้ความสำคัญ คือ “การอ่านออกเขียนได้” เพราะถือว่าเป็นหัวใจสำคัญต่อการพัฒนาตนเองและนำไปสู่การเรียนรู้ในระดับที่สูงขึ้นต่อไป ด้วยนโยบายของรัฐบาล ที่มีกระทรวงศึกษาธิการเป็นผู้รับผิดชอบ ได้ให้ความสำคัญต่อการพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาของนักเรียนตั้งแต่วัยเริ่มเรียน ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานได้ประกาศจุดเน้นสำคัญที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ในปีการศึกษา 2560 กำหนดไว้ 2 ประการ คือ การยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้เพิ่มขึ้นอย่างน้อยร้อยละ 3 และเด็กนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เมื่อจบแล้วทุกคนต้องอ่านออกเขียนได้ ส่วนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เมื่อจบแล้วต้องอ่านคล่องเขียนคล่อง และมีมาตรการประเมินผลให้เป็นรูปธรรม

จากปัญหาด้านการใช้หลักวิชาภาษาไทยที่พบดังที่กล่าวมานี้ ผู้วิจัยจึงมีความคิดเห็นว่าเด็กนักเรียนในระดับประถมศึกษานั้น เรื่องของภาษาไทยนับว่าเป็นหนึ่งในทักษะพื้นฐานที่เด็กจะต้องเรียนรู้ เพื่อใช้ในการสื่อสารและดำเนินชีวิตประจำวัน เพราะนักเรียนในระดับปฐมวัยนั้นเป็นวัยเริ่มต้นแห่งการเรียนรู้ การส่งเสริมทักษะต่างๆ จำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องคำนึงถึงพัฒนาการและความพร้อมของเด็กเป็นสำคัญ เพื่อให้เด็กเติบโตและเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพและเหมาะสมกับวัย โดยเฉพาะในช่วงชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-2 นักเรียนควรได้รับทักษะที่เหมาะสมกับวัย ซึ่งปัญหาเรื่องการใช้ภาษานี้ก็สอดคล้องกับปัญหาที่พบในปัจจุบันของโรงเรียนวัดมะทวย จังหวัดจันทบุรี ซึ่งปัจจุบันผู้วิจัยเป็นคณะกรรมการสถานศึกษาแห่งนี้อยู่ โดยข้อมูลจากการประเมินวัดผลรายวิชาภาษาไทยของนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดมะทวย จังหวัดจันทบุรี ในปีการศึกษา 2563 พบว่าภาพรวมนักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้วิชาภาษาไทยเฉลี่ยทั้งหมดเท่ากับร้อยละ 62 ซึ่งจัดอยู่ในระดับปานกลาง และจากข้อมูลผลการประเมินการอ่านการเขียนภาษาไทยของนักเรียนตามเกณฑ์การอ่านคล่องเขียนคล่อง พบว่าการอ่านคล่องมีค่าคะแนนเฉลี่ย 65 ซึ่งอยู่ในระดับพอใช้ และการเขียนคล่องมีค่าคะแนนเฉลี่ย 60 ซึ่งอยู่ในระดับพอใช้เช่นเดียวกัน

หลักธรรมประการหนึ่งในการพัฒนาการเรียนรู้ตามแนวทางของพระพุทธศาสนาที่เรียกว่า หลักพาหุสัจจะ ความเป็นผู้ได้สติมาก การมีความรู้ประสบการณ์มาก ซึ่งเรียกบุคคลผู้มีภาวะอย่างนั้นว่าพหูสูต คือ ผู้ได้ผ่านการศึกษาล้ำเรียนมาก ผู้มีความรู้มาก หรือเรียกว่านักปราชญ์ ซึ่งเกิดจากการศึกษาที่ดี 4 แบบ คือ ศึกษาด้วยการฟัง ด้วยการคิด ด้วยการสอบถาม และด้วยการจดจำบันทึก ก็เป็นหลักธรรมที่มีการนำมาปรับประยุกต์ใช้กับการศึกษาในยุคปัจจุบัน ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาวิจัยในประเด็นเรื่องการนำชุดกิจกรรมการแนะแนวตามหลักธรรมทางพระพุทธศาสนาเข้ามาประยุกต์ใช้ ทั้งนี้ผู้วิจัยจะได้นำหลักพาหุสัจจะนี้มาทำการสร้างชุดกิจกรรมการแนะแนวที่มีประสิทธิภาพมาใช้เพื่อพัฒนาทักษะการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดมะทวย จังหวัดจันทบุรี และนำองค์ความรู้ที่ได้จากการวิจัยไปเป็นแนวทางในการพัฒนากระบวนการเรียนรู้วิชาภาษาไทยให้เกิดผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาที่ดีขึ้นต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อสร้างและตรวจสอบประสิทธิภาพชุดกิจกรรมการแนะแนวตามหลักพุทธสัจจะสำหรับพัฒนาทักษะการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดมะทาย จังหวัดจันทบุรี
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการเรียนรู้วิชาภาษาไทยก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมการแนะแนวตามหลักพุทธสัจจะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดมะทาย จังหวัดจันทบุรี
3. เพื่อวิเคราะห์ความคงทนในการเรียนรู้วิชาภาษาไทยหลังการใช้ชุดกิจกรรมการแนะแนวตามหลักพุทธสัจจะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดมะทาย จังหวัดจันทบุรี

สมมติฐาน

1. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดมะทาย จังหวัดจันทบุรี ที่ได้รับการแนะแนวโดยใช้ชุดกิจกรรมการแนะแนวตามหลักพุทธสัจจะ มีทักษะการเรียนรู้วิชาภาษาไทยสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
2. ทักษะการเรียนรู้วิชาภาษาไทยโดยใช้ชุดกิจกรรมการแนะแนวตามหลักพุทธสัจจะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดมะทาย จังหวัดจันทบุรี เปรียบเทียบระหว่างหลังใช้ชุดกิจกรรมการแนะแนวและการวิเคราะห์ความคงทน ไม่มีความแตกต่างกัน

ระเบียบวิธีวิจัย

งานวิจัยนี้เป็นการวิจัยแบบผสมวิธี (Mixed methods research) โดยใช้วิธีการวิจัยเชิงปริมาณเพื่อขยายผลการวิจัยเชิงคุณภาพ พื้นที่วิจัย คือ โรงเรียนวัดมะทาย จังหวัดจันทบุรี ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ได้แก่ ครูโรงเรียนวัดมะทาย จังหวัดจันทบุรี ที่สอนในระดับประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 6 ท่าน กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 24 คน ได้จากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 1) แบบสัมภาษณ์ครู เรื่องทักษะการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียน 2) แบบทดสอบ เรื่องการพัฒนาทักษะการเรียนรู้วิชาภาษาไทยโดยใช้ชุดกิจกรรมการแนะแนวตามหลักพุทธสัจจะ และ 3) ชุดกิจกรรมการแนะแนวตามหลักพุทธสัจจะ ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ตั้งแต่ กันยายน 2563 ถึง กุมภาพันธ์ 2564 ข้อมูลเชิงคุณภาพนำมาดำเนินการจัดกระทำข้อมูลตามลำดับ คือ ลดทอนข้อมูล ตรวจสอบข้อมูล และวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อนำข้อมูลที่ได้มาสร้างชุดกิจกรรมการแนะแนวตามหลักพุทธสัจจะ และข้อมูลเชิงปริมาณนำมาวิเคราะห์ด้วยสถิติเชิงพรรณนา สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ ได้แก่ การหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบสมมติฐานโดยการทดสอบค่า t-test

ผลการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง “การพัฒนาทักษะการเรียนรู้วิชาภาษาไทยโดยใช้ชุดกิจกรรมการแนะแนวตามหลักพุทธสัจจะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดมะทาย จังหวัดจันทบุรี” มีผลการวิจัย ดังนี้

1. ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ครูผู้สอน ของนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดมะทาย จังหวัดจันทบุรี พบว่าภาพรวมนักเรียนมีทักษะการเรียนรู้วิชาภาษาไทยอยู่ในระดับปานกลาง และมีนักเรียนบางส่วนจำเป็นต้องได้รับการพัฒนาให้ดีขึ้น ด้วยวิธีการสอนที่มีความหลากหลาย ครูผู้ให้สัมภาษณ์จึงได้เสนอแนะแนวทางในการพัฒนาทักษะการเรียนรู้วิชาภาษาไทยที่เหมาะสมกับนักเรียน แบ่งออกเป็น 4 ทักษะ ดังนี้

1) ทักษะการฟัง ควรฝึกฝนให้นักเรียนมีความอดทนจดจ่อกับสิ่งที่ฟังอยู่ รู้จักเป็นผู้ฟังที่ดี ไม่พูดคุยในขณะที่เป็นผู้ฟัง เมื่อฟังแล้วนักเรียนต้องสามารถสรุปวิเคราะห์สิ่งที่ฟังได้ โดยครูผู้สอนควรให้นักเรียนได้ฝึกการฟังจากสื่อต่าง ๆ และมีการซักถามในสิ่งที่นักเรียนได้ฟัง เพื่อวัดความเข้าใจและการตอบกลับของนักเรียน

2) ทักษะการพูด ควรจัดให้มีการฝึกฝนในรูปแบบต่าง ๆ เช่น การจัดให้มีการพูดหน้าห้องเรียน พูดหน้าเสาธง หรือพูดเสียงตามสาย เพื่อฝึกให้มีความกล้าแสดงออก รู้จักการใช้ภาษาให้ถูกต้องเหมาะสม การใช้วงนภาษาและอวัจนภาษา โดยผู้ฟังสามารถรับรู้และเข้าใจจากที่เรื่องที่ได้อ่านออกมานั้น

3) ทักษะการอ่าน ควรพานักเรียนฝึกฝนการอ่านออกเสียงให้ถูกต้อง ชัดเจน โดยผ่านกิจกรรมที่หลากหลายนอกจากในบทเรียน เช่น การใช้เกมที่น่าสนใจ การประกวดการอ่าน ทั้งนี้ต้องฝึกให้นักเรียนสามารถคิด วิเคราะห์ แยกแยะข้อมูลพร้อมทั้งสรุปเนื้อหาและนำเสนอหรือตอบคำถามในเรื่องที่อ่านได้

4) ทักษะการเขียน ควรให้ความสำคัญกับทักษะการเขียนเพราะจะได้ติดเป็นนิสัย เช่น ความถูกต้องของคำ ความเป็นระเบียบเรียบร้อย ความสวยงามของตัวอักษร รวมถึงการรู้ความหมายของคำหรือประโยคที่เขียนนั้น โดยครูนำฝึกเขียนเรื่องราวต่าง ๆ เช่น เขียนเล่าประสบการณ์ เขียนบันทึกชีวิตประจำวันของตนเอง ซึ่งเป็นวิธีหนึ่งที่จะทำให้ นักเรียนรักการเขียนได้

2. ผลการเปรียบเทียบทักษะการเรียนรู้ก่อนและหลังใช้ชุดกิจกรรมการแนะแนว ทักษะการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดมะทาย จังหวัดจันทบุรี ก่อนใช้ชุดกิจกรรมการแนะแนวตามหลักพหุสัจจะ พบว่าภาพรวมมีทักษะการเรียนรู้วิชาภาษาไทยในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.44$, S.D. = 0.40) และหลังใช้ชุดกิจกรรมการแนะแนวตามหลักพหุสัจจะ พบว่าภาพรวมมีทักษะการเรียนรู้วิชาภาษาไทยในระดับมาก ($\bar{X} = 3.87$, S.D. = 0.30) ดังนั้น เมื่อเปรียบเทียบทักษะการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดมะทาย จังหวัดจันทบุรี ก่อนและหลังใช้ชุดกิจกรรมการแนะแนวตามหลักพหุสัจจะ พบว่า ภาพรวม มีค่าเฉลี่ยระดับทักษะการเรียนรู้วิชาภาษาไทยรวมทักษะทุกด้านสูงขึ้นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

หัวข้อทักษะการเรียนรู้	การเปรียบเทียบ	ระดับทักษะการเรียนรู้วิชาภาษาไทย				
		N	\bar{X}	S.D.	t	Sig.
รวมทักษะทุกด้าน (ฟัง พูด อ่าน เขียน)	ก่อนใช้ชุด กิจกรรม	24	3.44	0.40	14.20	0.00* *
	หลังใช้ชุด กิจกรรม		3.87	0.30		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

3. ผลการวิเคราะห์ความคงทนในการเรียนรู้ ทักษะการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดมะทาย จังหวัดจันทบุรี เมื่อวิเคราะห์ความคงทนหลังใช้ชุดกิจกรรมการแนะแนวตามหลักพหุสัจจะผ่านไป 1 สัปดาห์ พบว่าภาพรวม มีทักษะการเรียนรู้วิชาภาษาไทยในระดับมาก ($\bar{X} = 3.88$, S.D. = 0.24) ดังนั้น เมื่อเปรียบเทียบทักษะการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดมะทาย จังหวัดจันทบุรี หลังใช้ชุดกิจกรรมและเมื่อวิเคราะห์ความคงทนในการเรียนรู้การใช้ชุดกิจกรรมการแนะแนวตามหลักพหุสัจจะ พบว่าภาพรวมมีค่าเฉลี่ยระดับทักษะการเรียนรู้วิชาภาษาไทยรวมทักษะทุกด้านไม่มีความแตกต่างกัน

หัวข้อทักษะการ เรียนรู้	การเปรียบเทียบ	ระดับทักษะการเรียนรู้วิชาภาษาไทย				
		N	\bar{X}	S.D.	t	Sig.
รวมทักษะทุกด้าน (ฟัง พูด อ่าน เขียน)	หลังใช้ชุดกิจกรรม	24	3.87	0.30	0.27	0.79
	วิเคราะห์ความ คงทน		3.88	0.24		

อภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัยเรื่อง “การพัฒนาทักษะการเรียนรู้วิชาภาษาไทยโดยใช้ชุดกิจกรรมการแนะแนวตามหลักพาหุสัจจะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดมะทาย จังหวัดจันทบุรี” สามารถอภิปรายผลได้ ดังนี้

1. ชุดกิจกรรมการแนะแนวตามหลักพาหุสัจจะที่ผู้วิจัยนำมาใช้ในครั้งนี้ เป็นนวัตกรรมทางการศึกษาที่มีประสิทธิภาพอีกรูปแบบหนึ่ง คือ มีลักษณะโครงสร้างของชุดกิจกรรมที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์และนิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย โดยชุดกิจกรรมการแนะแนวตามหลักพาหุสัจจะนี้ ได้ผ่านการตรวจสอบในด้านความเหมาะสมจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และผู้เชี่ยวชาญทางด้านเครื่องมือวิจัย ในประเด็นต่างๆ ได้แก่ ชื่อเรื่อง หัวข้อกิจกรรม วัตถุประสงค์ วิธีดำเนินกิจกรรม สื่อที่ใช้ประกอบการสอน ระยะเวลา สถานที่ และการประเมินผลการเรียนรู้ โดยมีค่าความเชื่อมั่นที่ 0.86 ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาตามแนวคิดของ ชัยยงค์ พรหมวงศ์(2536) ที่กล่าวว่า การสร้างชุดกิจกรรมได้นั้นจะต้องอาศัยหลักการหลายอย่างมาสร้าง ได้แก่ หลักการทางจิตวิทยาความแตกต่างของบุคคล จิตวิทยาทางการเรียนรู้ รวมไปถึงจะต้องมีการยึดหลักผู้เรียนเป็นสิ่งสำคัญ เพื่อให้ชุดกิจกรรมที่สร้างขึ้นนั้นมีประสิทธิภาพต่อการเรียนการสอน ให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ได้ลงมือปฏิบัติอย่างแท้จริง มาเป็นแนวทางในการสร้างชุดกิจกรรมการแนะแนวตามหลักพาหุสัจจะในครั้งนี้ จากผลการศึกษาวิจัยในครั้งนี้จะเห็นได้ชัดเจนว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดมะทาย จังหวัดจันทบุรี มีการพัฒนาทักษะการเรียนรู้วิชาภาษาไทยภายหลังใช้ชุดกิจกรรมการแนะแนวตามหลักพาหุสัจจะในภาพรวมเพิ่มขึ้น จากระดับปานกลางเป็นระดับมาก แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และเมื่อวัดความคงทนในการเรียนรู้เมื่อผ่านไป 1 สัปดาห์ ในภาพรวมนักเรียนยังคงมีทักษะการเรียนรู้วิชาภาษาไทยในระดับมาก ไม่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เช่นเดียวกัน ดังนั้น จึงสรุปได้ว่าชุดกิจกรรมการแนะแนวตามหลักพาหุสัจจะ มีประสิทธิภาพ สามารถนำไปใช้เป็นประโยชน์ทางการจัดการศึกษาต่อไป สอดคล้องกับนิยามความหมายชุดกิจกรรมการเรียนรู้ของ บุญเกื้อ ควรหาเวช(2545) ที่กล่าวว่า ชุดกิจกรรมการเรียนรู้เป็นนวัตกรรมทางการศึกษาอย่างหนึ่ง ที่มีลักษณะเป็น สื่อประสมที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาคำความรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ช่วยให้ผู้สอนเกิดความมั่นใจ พร้อมทั้งจะสอน ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติและมีบทบาทหน้าที่ในแต่ละคน ซึ่งเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีอิสระในการเรียนตามความสามารถและความสนใจ โดยมีครูคอยแนะนำช่วยเหลือ ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้วิธีการทำงานเป็นขั้นตอน ใช้เหตุผล ในการวางแผนอย่างมีระบบได้อย่างเหมาะสม จากกิจกรรม ใบความรู้ แบบฝึกหัด และแบบทดสอบ ไม่เกิดความเบื่อหน่ายต่อการเรียนรู้

2. ก่อนการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามหลักพาหุสัจจะ ภาพรวมนักเรียนมีทักษะการเรียนรู้วิชาภาษาไทยอยู่ในระดับปานกลาง เรียงลำดับทักษะการเรียนรู้แต่ละด้านจากมากไปหาน้อย คือ ทักษะการเขียน ทักษะการอ่าน ทักษะการฟัง และทักษะการพูด ตามลำดับ จากนั้นเมื่อผู้วิจัยทำการทดสอบทักษะการเรียนรู้หลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามหลักพาหุสัจจะ ภาพรวมนักเรียนมีทักษะการเรียนรู้วิชาภาษาไทยในระดับมาก เรียงลำดับทักษะการเรียนรู้แต่ละด้านจากมากไปหาน้อย คือ ทักษะการเขียน ทักษะการอ่าน ทักษะการฟัง และทักษะการพูด ตามลำดับเช่นเดียวกัน เมื่อเปรียบเทียบผลการทดสอบแล้วจะเห็นได้ว่านักเรียนมีระดับ

ทักษะการเรียนรู้วิชาภาษาไทยที่สูงขึ้น ภายหลังจากใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามหลักพหุสัจจะ การที่จะทราบ ว่านักเรียนมีระดับการเรียนรู้ที่เพิ่มสูงขึ้นนั้น เกิดจากการวัดผลและประเมินผลตามที่ วัฒนาพร ระวังบุทซ์ (2542) ได้กล่าวไว้ว่า การวัดผลและประเมินผลจัดเป็นกิจกรรม สำคัญที่สุดแทรกอยู่ในทุกขั้นตอนของ กระบวนการจัดการเรียนการสอนเริ่มตั้งแต่ก่อนการเรียน การสอน จะเป็นการประเมินเพื่อตรวจสอบความรู้ พื้นฐานของผู้เรียนระหว่างการเรียนการสอน จะเป็นการปรับปรุงเพื่อประเมินผลการเรียนและให้ผู้เรียนทราบ ผลการเรียนรู้ของตนเป็นระยะๆ และสิ้นสุดการเรียนการสอนในแต่ละรายวิชา จะเป็นการประเมินเพื่อตัดสินผล การเรียน เพื่อตรวจสอบให้แน่ชัดว่าผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้ ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานการ วิจัยไว้ตามตัวแปรต้น การทดสอบสมมติฐานได้ผล ดังนี้สมมติฐานข้อที่ 1 : นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดมะทวย จังหวัดจันทบุรี ที่ได้รับการแนะแนวโดยใช้ชุดกิจกรรมการแนะแนวตามหลักพหุสัจจะ มี ทักษะการเรียนรู้วิชาภาษาไทยสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จากผลการทดสอบพบว่า ทักษะการเรียนรู้วิชา ภาษาไทยของนักเรียนเพิ่มสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สอดคล้องกับงานวิจัยของ พระครู ภาวนากิจสุนทร และพระไพศาล จิระธมโม (รักจัน)(2560) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง การปฏิบัติตามหลักพหุสัจจะกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย นครศรีธรรมราช พบว่าผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการปฏิบัติตามหลักพหุสัจจะกับผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนของนักเรียนโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย นครศรีธรรมราช มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ($r = .158$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านพหุสัจจะ ด้านธตา และด้านทิวภูษิตา สุขปฏิบัติวิชา มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับ งานวิจัยของ พระเจตน์สฤษฏ์ อินทร์จันทร์(2554) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง ผลการเรียนรู้แบบอีเลิร์นนิ่ง ด้วย กิจกรรมการเรียนรู้แบบ สุ จิ ปุ ลิ ที่มีต่อความสามารถในการเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาชั้นโท ศึกษาวิจัยกับ สามเณรนักเรียน โรงเรียนพระปริยัติธรรมวัดธรรมิการามวรวิหาร ภาคเรียนที่ 1/2554 จำนวน 22 รูป พบว่า ผลการเรียนรู้แบบอีเลิร์นนิ่ง โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ สุ จิ ปุ ลิ วิชาธรรมวิภาค สำหรับสามเณรนักเรียน มัธยมศึกษาชั้นโท หลังเรียนมีคะแนนร้อยละ 78.59 (S.D. 0.41) ซึ่งผ่านเกณฑ์ตามที่กำหนดไว้ คือ ร้อยละ 70 และสามารถนักเรียนมีความสามารถทางด้านการฟัง การคิด การถาม การเขียน ด้วยการเรียนแบบอีเลิร์นนิ่ง วิชาธรรมวิภาคสำหรับสามเณรนักเรียนมัธยมศึกษาชั้นโท พบว่า ความสามารถทางด้านการฟัง การคิด การถาม การเขียน มีคะแนน 70.09 จากทั้งหมด 100 คะแนน หรือ คิดเป็นร้อยละ 70.09 สามเณรนักเรียนมีคะแนนทั้ง 4 ด้านอยู่ในระดับดี ความคิดเห็นของสามเณรต่อการเรียนแบบอีเลิร์นนิ่ง โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ สุ จิ ปุ ลิ ในรายวิชาธรรมวิภาค พบว่า สามเณรนักเรียนมีความคิดเห็นต่อการเรียนอีเลิร์นนิ่ง โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ แบบ สุ จิ ปุ ลิ มีค่าเฉลี่ย 3.91 (S.D. 0.13) ซึ่งมีความคิดเห็นอยู่ในระดับดี และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ พระศักดิ์ธรรมรงค์ สมาชิกโร (พรตเจริญ)(2560) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง การเสริมต่อการเรียนรู้ตามหลักพหุ สัจจะเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนพระปริยัติธรรมวัดสุวรรณรังสรรค์ จังหวัดระยอง ศึกษาวิจัยกับสามเณรนักเรียน จำนวน 20 รูป พบว่า ก่อนการใช้กิจกรรมการเสริมต่อการเรียนรู้ ตามหลักพหุสัจจะ นักเรียนมีระดับทักษะการสื่อสารอยู่ในระดับปานกลาง หลังการใช้กิจกรรมนักเรียนมีระดับ ทักษะการสื่อสารอยู่ในระดับมาก ผลการเปรียบเทียบ พบว่า นักเรียนมีระดับทักษะการสื่อสารแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

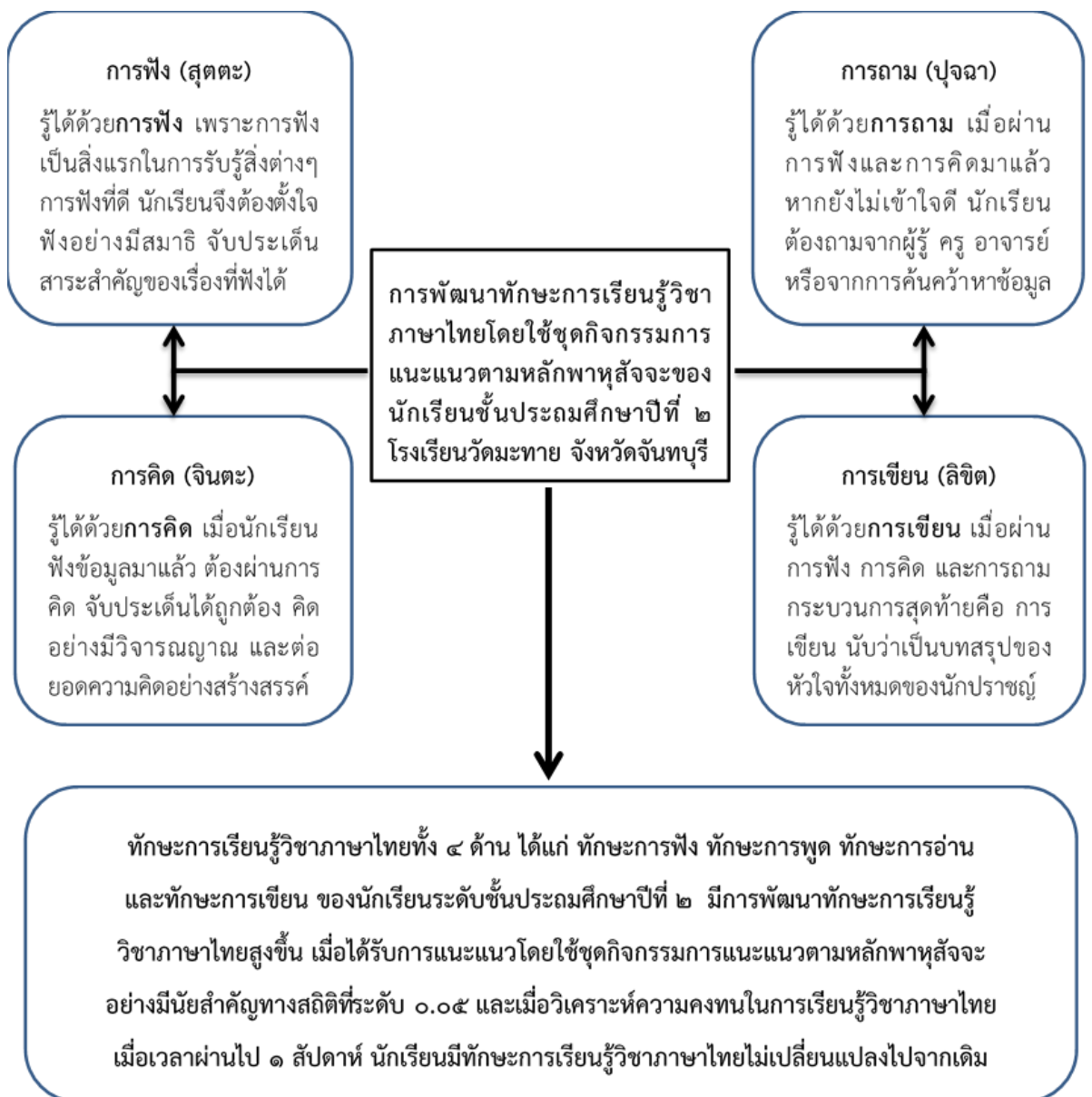
3. หลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามหลักพหุสัจจะ ภาพรวมนักเรียนมีทักษะการเรียนรู้วิชา ภาษาไทยอยู่ในระดับมาก เรียงลำดับทักษะการเรียนรู้แต่ละด้านจากมากไปหาน้อย คือ ทักษะการเขียน ทักษะ การอ่าน ทักษะการฟัง และทักษะการพูด ตามลำดับ จากนั้นเมื่อผู้วิจัยทำการทดสอบทักษะการเรียนรู้ เมื่อ วิเคราะห์ความคงทนในการเรียนรู้ ด้วยแบบทดสอบเดิม ภาพรวม นักเรียนมีทักษะการเรียนรู้วิชาภาษาไทยใน

ระดับมาก เรียงลำดับทักษะการเรียนรู้แต่ละด้านจากมากไปหาน้อย คือ ทักษะการเขียน ทักษะการอ่าน ทักษะการฟัง และทักษะการพูด ตามลำดับเช่นเดียวกัน เมื่อเปรียบเทียบผลการทดสอบแล้วจะเห็นได้ว่า ภาพรวมนักเรียนมีระดับทักษะการเรียนรู้วิชาภาษาไทยรวมทักษะทุกด้าน ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เป็นไปตามความหมายของความคงทนในการเรียนรู้ ซึ่งมีนักการศึกษาและนักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายไว้ ดังนี้ ชัยพร วิชชาวุธ(2531) กล่าวว่า ความคงทนทางการเรียนรู้ คือ การคงไว้ซึ่งผลการเรียนหรือความสามารถที่จะระลึกได้ต่อสิ่งเร้าที่เคยเรียน หรือเคยมีประสบการณ์การรับรู้มาแล้ว หลังจากที่ได้ทิ้งระยะไว้ระยะหนึ่ง ส่วนความหมายของ กมลรัตน์ หลาสวงษ์(2540) ได้สรุปไว้ว่า ความคงทนทางการเรียนรู้ หมายถึง การรวบรวม ประสบการณ์ต่างๆ ที่เกิดจากการเรียนรู้ทั้งทางตรงและทางอ้อม สรุปความคงทนในการเรียนรู้ หมายถึง ความสามารถของสมองในการเก็บสิ่งที่เรียนรู้มา หรือจากประสบการณ์ที่รับรู้มาแล้ว หลังจากทิ้งไว้ระยะเวลาหนึ่งสามารถระลึกได้หรือคนคว่ำมาใช้ในสถานการณ์ที่จำเป็น ซึ่งความคงทนก็คือ ความจำของผู้เรียนนั่นเอง การวัดความคงทนในการเรียนรู้ หลังจากที่ได้เรียนได้เรียนรู้สิ่งต่างๆ ไปแล้วนั้น ผู้เรียนจะยังสามารถคงไว้ซึ่งผลการเรียนรู้ หรือไม่นั้น ได้มีนักการศึกษากล่าวถึงวิธีวัดความคงทนในการเรียนรู้ไว้ ดังนี้ ไพจิตร สะดวกการ(2539) กล่าวว่า การวัดความคงทนในการเรียนเป็นการวัดความรู้ ความเข้าใจในทัศนความสามารถในการคำนวณ และความสามารถในการแก้ไขปัญหาวิชาที่ได้เรียนมาแล้ว โดยการสอบหลังการเรียนการสอน 2 ครั้ง ด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษฉบับเดียวกัน โดยสอบครั้งแรกในทันทีหลังการเรียนการสอนแต่ละเรื่อง และสอบครั้งที่ 2 หลังการเรียนการสอนแต่ละเรื่อง 3 สัปดาห์ ส่วน ประวีณา นิลนวล(2540) กล่าวว่า การวัดความคงทนในการเรียนเป็นการสอบซ้ำ โดยการใช้ แบบทดสอบฉบับเดียวกันกับแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนฉบับหลังการทดลอง โดยทดสอบหลังเสร็จสิ้นการทดลองแล้ว 2 สัปดาห์ จากผลการทดสอบของผู้วิจัยเกี่ยวกับความคงทนในการเรียนรู้ของนักเรียน ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานการวิจัยไว้ตามตัวแปรต้น การทดสอบสมมติฐานได้ผล ดังนี้ สมมติฐานข้อที่ 2 : ทักษะการเรียนรู้วิชาภาษาไทยที่เรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมการแนะแนวตามหลักพาหุสัจจะ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดมะทาย จังหวัดจันทบุรี ระหว่างหลังใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวและช่วงวิเคราะห์ผล ไม่แตกต่างกัน จากผลการทดสอบของผู้วิจัยจะเห็นได้ว่า ภาพรวมนักเรียนมีระดับทักษะการเรียนรู้วิชาภาษาไทยรวมทักษะทุกด้าน ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สอดคล้องกับงานวิจัยของ วิจิตรา โสเพ็ง(2562) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง การศึกษาเจตคติและความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์คณิตศาสตร์ที่เป็นภาษาอังกฤษ โดยใช้บัญชีคำศัพท์คณิตศาสตร์ที่เป็นภาษาอังกฤษในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ พบว่า ความคงทนในการเรียนรู้ของนักศึกษา เรื่อง คำศัพท์คณิตศาสตร์ที่เป็นภาษาอังกฤษ หลังเรียน โดยใช้บัญชีคำศัพท์คณิตศาสตร์ที่เป็นภาษาอังกฤษ และหลังการเรียนผ่านไปแล้ว 14 วัน ไม่แตกต่างกัน นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ กรศิริ ศิริแก้ว(2553) ที่ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง ผลการเรียนรู้และความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่ได้รับการเรียนโดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ มีผลการเรียนรู้คำศัพท์หลังเรียนเฉลี่ยสูงกว่าก่อนเรียนมากกว่าร้อยละ 20 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 2) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการเรียนโดยวิธีเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือมีความคงทนในการจำคำศัพท์ไม่แตกต่างกันกับคะแนนผลการเรียนรู้หลังเรียน และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ธราดล รานรินทร์(2554) ซึ่งได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง ผลของการจัดการเรียนการสอนสังคมศึกษาด้วยกลวิธีสืบสอบ ที่มีต่อความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณญาณ และความคงทนในการเรียนรู้ของนักเรียน มัธยมศึกษาปีที่ 5 ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนกลุ่มทดลองมีความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณญาณหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) นักเรียนกลุ่มทดลองมี

ความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณญาณ สูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) นักเรียนกลุ่มทดลองมีความคงทนในการเรียนรู้ ไม่แตกต่างจากกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สรุปองค์ความรู้จากการวิจัย

จากการศึกษาวิจัยเรื่อง “การพัฒนาทักษะการเรียนรู้วิชาภาษาไทยโดยใช้ชุดกิจกรรมการแนะแนวตามหลักพาหุสัจจะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดมะทวย จังหวัดจันทบุรี” ผู้วิจัยพบองค์ความรู้จากการวิจัย สามารถสรุปเป็นแผนภาพ ดังนี้

ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยเรื่อง “การพัฒนาทักษะการเรียนรู้วิชาภาษาไทยโดยใช้ชุดกิจกรรมการแนะแนวตามหลักพาหุสัจจะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดมะทวย จังหวัดจันทบุรี” ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะในบางประการจากผลการวิจัยครั้งนี้ เพื่อเป็นข้อมูล คำแนะนำ และแนวทางสำหรับนำไปปรับปรุงประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อการวิจัยในครั้งต่อไป มีดังนี้

1. ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติการ

1) ในขณะที่ทำการสอนด้วยชุดกิจกรรมการแนะแนว สำหรับนักเรียนในระดับประถมศึกษาปีที่ 2 ผู้สอนควรดูแลนักเรียนอย่างใกล้ชิด เพื่อให้ให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียนรู้ และคอยสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนที่มีความแตกต่างกันของแต่ละบุคคล ในบางกิจกรรมจำเป็นต้องมีครูผู้ช่วยสอนคอยดูแลร่วมด้วย

2) ควรมีแนวทางหรือแผนการในการจัดกิจกรรมไว้สำรอง เพราะอาจเกิดกรณีความไม่สะดวกในการเก็บข้อมูลวิจัยกับนักเรียนโดยตรง ทำให้ต้องเสียเวลาในการรอเก็บข้อมูล ยกตัวอย่างกรณีการประกาศหยุดเรียนเพราะมีสถานการณ์โรคระบาด ผู้สอนจำเป็นต้องมีแนวทางหรือแผนการจัดกิจกรรมให้เหมาะสม เช่น การสอนแบบออนไลน์ หรือการจัดบทเรียนสำเร็จรูป ให้มีความเหมาะสมต่อไป

3) ชุดกิจกรรมการแนะแนวตามหลักพาหุสัจจะ ต้องจัดให้มีเนื้อหาครอบคลุมสาระสาระสำคัญทุกด้าน โดยควรคำนึงถึงระยะเวลาที่เพียงพอต่อการให้ความรู้ เพื่อให้การดำเนินการวิจัยได้ข้อมูลที่ถูกต้อง น่าเชื่อถือ และได้ชุดกิจกรรมที่มีประสิทธิภาพ เกิดผลสัมฤทธิ์อย่างสูงสุดในการเรียนรู้ของนักเรียน

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1) เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้มีข้อจำกัดเรื่องของระยะเวลาในการเก็บข้อมูล ทำให้ระยะเวลาในการวิเคราะห์ความคงทนการเรียนรู้น้อยเกินไป ดังนั้นควรทำการวิเคราะห์ความคงทนเมื่อระยะเวลาผ่านไปนานขึ้นกว่าการวิจัยในครั้งนี้ เช่น ระยะเวลา 1 เดือน เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ชัดเจนยิ่งขึ้น

2) ควรทำการศึกษาวิจัยเปรียบเทียบเพิ่มเติมระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม เรื่องการพัฒนาทักษะการเรียนรู้วิชาภาษาไทยโดยใช้ชุดกิจกรรมการแนะแนวตามหลักพาหุสัจจะ ว่ามีผลแตกต่างกันหรือไม่อย่างไร

3) ควรทำการศึกษาวิจัยการพัฒนาทักษะการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมการแนะแนวตามหลักพาหุสัจจะกับรายวิชาอื่น เช่น วิชาภาษาอังกฤษ วิชาคณิตศาสตร์ วิชาวิทยาศาสตร์ เป็นต้น ด้วยการออกแบบชุดกิจกรรมให้มีความสอดคล้องกับรายวิชานั้นๆ

4) ควรทำการศึกษาวิจัยการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมการแนะแนวตามหลักพาหุสัจจะ กับนักเรียนหรือกลุ่มตัวอย่างอื่นที่สนใจในระดับการศึกษาสูงขึ้น เช่น ศึกษาวิจัยในระดับมัธยมศึกษา หรือระดับอุดมศึกษา ด้วยการออกแบบชุดกิจกรรมให้มีความสอดคล้องกับระดับการศึกษาที่ทำการวิจัยนั้น

References

- National Education Office. *National Education Act, B.E. 2542, Amended (No. 2), B.E. 2545.*
National Education Office Prime Minister's Office.
Asst.Prof.Dr. Phanom Ketman. (2020). *Knowledge of psychiatric disorders and behavioral problems.* [Online]. Accessed 7 July 2020 2563. From https://www.psyclin.co.th/new_page_53.htm

- Office of the Basic Education Commission. (2017). *Policy for fiscal year 2017, Office of the Basic Education Commission*. Bangkok: Agricultural Cooperative Society of Thailand Co., Ltd. printing house.
- Educational measurement and evaluation data Elementary School Level 2. Semester 1. Academic Year 2020. Wat Matay School Chanthaburi Province.
- Phra Thammakittiwong (Thongdee Suratecho), Ph.D. 9, Royal Graduate. (2005). *A dictionary for the study of Buddhism, a collection of temple words*. Wat Ratcha Orasaram, Bangkok, 2005.
- Chaiyong Phromwong. (1993). *Teaching Series Performance Test in the teaching materials of the teaching materials elementary school*. Nonthaburi: Printing Department Sukhothai Thammathirat Open University.
- Wattanaporn Suffering. (1999). *Student-centered lesson plans*. (2nd ed.). Bangkok: LT Press.
- Phrakhru Phawanakijsoontorn and Phra Paisan Chirathammo (Rak Chin). (2017). Study the Relationship between Practice In Accordance With the Principle of Teaching and Learning Achievement of Students at Suankularb School Nakhon Si Thammarat College. *Journal of MCU Nakhondhat*. 4(2): 50-65.
- Phra Jetsarit Inchan. (2011). E-Learning Results With Suji Puri Learning Activities That Affect Learning Ability Of Master Dharma Students. *Thesis Silpakorn University*. Bangkok.
- Phrasakthammarong Samajaro (Protcharoen). (2017). Supplementing the School's Education in Order to Develop Skills Communication of Secondary School Students Phra Pariyat Thamma School, Wat Suwanransan, Rayong Province. *Master of Buddhist Thesis*. Mahachulalongkornrajavidyalaya University.
- Chaiyaporn Wichawut. (1998). *Ethical behavior in Thai society today Study according to social psychology guidelines*. Bangkok: Chulalongkorn University.
- Kamonrat Lasuwong. (1997). *Social Psychology*. Bangkok: Srinakharinwirot University Prasarnmit.
- Paichit Sawakkarn. The Effect of Mathematics Teaching Based on the Concept of Constructivist Theory on Mathematics Learning Achievement and Competence. in Transferring the Learning of Junior High School Students. *Thesis*. Bangkok: Chulalongkorn University.
- Praweena Ninnuan. (1997). The Effect of Using the Teaching Model According to The Concept of Learners as Knowledge Creators on Mathematics Learning Achievement of secondary education 1, *Master of Education Thesis (Curriculum and Instruction)*. Bangkok: Chulalongkorn University.

